

Εργασία Project 2^{ου} τετραμήνου σχολικού έτους 2017-2018

**Μαθητές: Λαφτσής Δημήτριος
Σεργιαννίδης Κωνσταντίνος
Χατζηιωαννίδης Γεώργιος
Τζελέπης Αλέξανδρος
Παρασκευαΐδης Παρασκευάς**

Τα Θαύματα του Αγίου Γεωργίου

- Η ζωή πολλών Άγιων της εκκλησίας μας είναι συνυφασμένη με θαύματα του Αγίου Γεωργίου. Στη συνέχεια θα σας αναφέρουμε ένα από αυτά. Όταν ο Άγιος Αρσένιος ο Καππαδόκης ήταν μικρός πήγαινε μια μέρα με τον αδελφό του τον Βλάση σ' ένα χωράφι τους. Για να φτάσουν όμως εκεί έπρεπε να περάσουν ένα χείμαρρο, τον Εβκάση που την ημέρα εκείνη ήταν πλημμυρισμένος. Ο μικρός Θεόδωρος (ο Άγιος Αρσένιος) αψηφώντας τον κίνδυνο μπήκε μέσα στο χείμαρρο για να περάσει, απέναντι. Ο αδελφός του ο Βλάσης έντρομος βλέπει τα ορμητικά νερά να παίρνουν μαζί τους και τον αδελφό του. Τότε κλαίγοντας παρακάλεσε τον Άγιο Γεώργιο να τον σώσει. Ξαφνικά βλέπει δίπλα του τον αδελφό του ο οποίος του είπε πώς ένας καβαλλάρης καλόγερος τον άρπαξε μέσα από τα νερά, τον έβαλε πάνω στο άλογο του και στη συνέχεια τον έβγαλε έξω. Από τότε ο Θεόδωρος έλεγε ότι θα γίνει κι αυτός καλόγερος.

- Το παρακάτω θαύμα του Αγίου έγινε αιτία να διασώζεται μέχρι σήμερα το έθιμο αυτό: Στά χρόνια της Τουρκοκρατίας ένας άγαρηνός πήγε και έκοψε ξύλα από το δασύλλιο, που ήταν κάτω από την Μονή του Αγίου Γεωργίου. Μόλις έκοψε τα πρώτα ξύλα έπεσε κάτω και δεν μπορούσε να σηκωθεί. Κατάλαβε ότι ο Άγιος τον τιμώρησε γιατί δεν σεβάστηκε την περιουσία από το «βακούφι». Τότε έταξε στον Άγιο τον ακριβό και πολύτιμο φερετζέ της συζύγου του. Αμέσως έγινε το θαύμα, σηκώθηκε και έτρεξε στο σπίτι του απ' όπου έφερε το φερετζέ και τον κρέμασε στο μοναστήρι. Την πράξη του αυτή μιμήθηκαν και οι χριστιανοί της περιοχής και από τότε το έθιμο συνεχίζεται μέχρι σήμερα. Την ημέρα της εορτής του Αγίου θαρραλέοι νέοι ανεβαίνουν και κρεμούν μανδήλια στον σωζόμενο ναό.

- Στην Παφλαγονία υπήρχε ένας μεγάλος Ναός προς τιμήν του Αγίου Γεωργίου, και στην πλατεία του ναού τα παιδιά έπαιζαν διάφορα παιχνίδια. Ένα από τα παιδιά αυτά δεν μπορούσε να νικήσει σε κανένα από τα πολλά αγωνίσματα γι' αυτό το ειρωνεύονταν και το περιγελούσαν. Τότε στράφηκε προς την εικόνα του Αγίου Γεωργίου και τον παρεκάλεσε να τον βοηθήσει να νικήσει και υποσχέθηκε ότι θα του πρόσφερε ένα σφουγγάτον, δηλαδή φαγητό από αυγά τηγανισμένα με κρεμμύδια και μυρωδικά.

Μόλις έκανε το τάξιμο άρχισε να παλεύει με άλλα παιδιά τα οποία και ενίκησε. Αμέσως επήγε στο σπίτι του μόνος του έφτιαξε το σφουγγάτον και το έβαλε μπροστά στην εικόνα του Αγίου. Ύστερα από λίγη ώρα έφθασαν εκεί τρεις νέοι για να προσκυνήσουν και μόλις είδαν το σφουγγάτον σκέφθηκαν να το φάνε. Και είπαν μεταξύ τους: «Ο Άγιος τί τα θέλει αυτά; Μήπως πρόκειται να τα φάει;». Εκάθισαν λοιπόν και έφαγαν το σφουγγάτον στα σκαλοπάτια της εκκλησίας. Όταν θέλησαν να φύγουν δεν μπορούσαν να σηκωθούν, διότι είχαν κολλήσει στα μαρμάρινα σκαλοπάτια. Έκαμαν τότε φτηνά τάματα στον Άγιον για να ξεκολλήσουν αλλά τίποτα. Όταν έκαμαν ακριβό τάμα, αυτοί να δώσει ο καθένας από ένα φλωρί, τότε μόνο μπόρεσαν να ξεκολλήσουν και ν' απελευθερωθούν. Μόλις λοιπόν βγήκαν από την εκκλησία και πήραν θάρρος, είπαν προς τον Άγιον: «Άγιε Γεώργιε, τα σφουγγάτα σου τα πωλείς ακριβά και γι' αυτό και εμείς τίποτα πια δεν θα αγοράσουμε από σένα».

- Το τελευταίο θαύμα που θα μιλήσουμε είναι το ακόλουθο. Μια γυναίκα αγόρασε μια κολώνα και δεν μπορούσε να τη στείλει στην Ρώμη που κτιζόταν εκεί μια εκκλησία του Αγίου Γεωργίου. Είδε λοιπόν στο όνειρό της τον Άγιον ο οποίος μαζί της εσήκωσε την κολώνα και την έρριξαν στη θάλασσα. Η κολώνα βρέθηκε στη Ρώμη με μια επιγραφή, να τεθεί στο δεξί μέρος της εκκλησίας.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- <http://poimin.gr/thavmata-tou-agiou-georgiou-tou-tropeoforou/>
- <http://www.iellada.gr/thriskeia/ta-sygklonistika-thaymata-toy-agiou-georgiou>

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Ο Μεγαλομάρτυς Γεώργιος γεννήθηκε στην Καππαδοκία από ευσεβείς γονείς, και έμεινε ορφανός από πατέρα σε ηλικία δέκα ετών. Η μητέρα του τον έφερε μαζί της στην Παλαιστίνη όπου ήταν η Πατρίδα της και είχε και τα κτήματά της. Ο Γεώργιος καίτοι νεαρός κατατάχθηκε στο στρατό, όπου μάλιστα προήχθη σε μεγάλα αξιώματα, ώστε να παίρνη μέρος και στις συνελεύσεις των ανωτάτων αξιωματούχων του Κράτους. Ο Διοκλητιανός τον εκτιμούσε πολύ.

Από την εποχή του αυτοκράτορος Δεκίου μέχρι την εποχή που ανέλαβε τον θρόνον ο Διοκλητιανός, το 284 μ. Χ., η Χριστιανική Εκκλησία επειδή είχε ειρήνη αυξήθηκε πάρα πολύ. Οι Χριστιανοί είχαν πάρει πολλές δημόσιες θέσεις, είχαν κτίσει πολλούς και μεγάλους ναούς, είχαν κτίσει σχολεία και είχαν οργανώσει και την διοίκηση και την διαχείριση των εκκλησιών και της Φιλανθρωπίας.

Ο Διοκλητιανός όταν ανέλαβε τα καθήκοντά του εργάστηκε στην αρχή για την οργάνωση του αχανούς Κράτους του. Προσέλαβε στρατηγούς ως βοηθούς του και τους ωνόμασε αυτοκράτορας και Καίσαρας και αφού επέτυχε να υποτάξει τους εχθρούς του Κράτους του, και να σταθεροποιήσει τα σύνορά του, στράφηκε στα εσωτερικά ζητήματα. Δυστυχώς στράφηκε εναντίον της Χριστιανικής θρησκείας για ν' ανορθώσει την ειδωλολατρίαν και θεοποιήσει την ιδέα του αυτοκράτορος. Γι' αυτό λοιπόν τον λόγον εκάλεσε τους βοηθούς του Καίσαρα το 303 μ. Χ. και τους στρατηγούς στην πρωτεύουσα του Ανατολικού Ρωμαϊκού Κράτους σε τρεις γενικές συγκεντρώσεις. Μεταξύ τους βρισκόταν και ο Γεώργιος που διακρίθηκε πολλές φορές στους πολέμους.

Συγκεντρώθηκαν λοιπόν όλοι, για να πάρουν αποφάσεις για την εξόντωση και τον αφανισμό της χριστιανικής πίστεως. Πρώτος εμίλησε ο Διοκλητιανός και επέβαλε σ' όλους ν' αναλάβουν τον εξοντωτικό αγώνα εναντίον του Χριστιανισμού. Όλοι υποσχέθηκαν ότι θα καταβάλουν κάθε προσπάθεια, για να εξαλείψουν την Χριστιανική θρησκεία από το Ρωμαϊκό Κράτος. Τότε ο γενναίος Γεώργιος στάθηκε στον μέσον του συνεδρίου και είπε: Γιατί, βασιλεύ και άρχοντες, θέλετε να χύσετε αίμα δίκαιον και άγιον και να εξαναγκάσετε τους χριστιανούς να προσκυνούν και να λατρεύουν τα είδωλα; Και διεκήρυξε την αλήθεια της Χριστιανικής θρησκείας και την Θεότητα του Χριστού. Μόλις ετελείωσε, συγχύσθηκαν όλοι με την ομολογία του αυτή, και προσπάθησαν να τον πείσουν να μετανοήση για όσα είπε για να καταπραυνθή και ο Διοκλητιανός. Αλλά ο Γεώργιος ήταν σταθερός και με θάρρος διεκήρυττε την χριστιανικήν πίστιν του. Ωργισμένος ο Διοκλητιανός διέταξε να τον κλείσουν στην φυλακή και να του περισφίξουν τα πόδια του στο ξύλο και πάνω στο στήθος του να του βάλουν μεγάλη και βαρειά πέτρα, αφού τον ξαπλώσουν ανάσκελα. Το άλλο πρωί ο Διοκλητιανός διέταξε να του παρουσιάσουν τον Γεώργιον, για να τον ανακρίνη. Και πάλιν ο Γεώργιος έμεινε ακλόνητος στην ομολογία του, και παρ' όλες τις κολακείες και τις υποσχέσεις που του έδωσε ο αυτοκράτορας Διοκλητιανός, διεκήρυττε την πίστιν του και μιλούσε για τους ουράνιους θησαυρούς. Τότε, αφού ωργίσθηκε ο Διοκλητιανός, διέταξε τους δημίους να δέσουν τον Άγιον σ' ένα μεγάλον τροχόν για να κομματιασθή το σώμα του.

Μάλιστα ειρωνεύθηκε την ανδρεία του Αγ. και τον κάλεσε να προσκυνήσει τα είδωλα. Ο Άγιος Γεώργιος ευχαρίστησε τον Θεό που τον αξίωνε να δοκιμαστεί και δέχθηκε με ευχαρίστηση να υποστεί το φοβερό αυτό μαρτύριο, με το οποίο θα κομματιαζόταν σε μικρά και λεπτά κομμάτια ολόκληρο το σώμα του, επειδή γύρω - γύρω από τον τροχόν υπήρχαν μπηγμένα κοφτερά σίδερα, που έμοιαζαν με μαχαίρια. Πράγματι μόλις ο τροχός κινήθηκε, τα κοφτερά σίδερα άρχισαν να κόβουν το σώμα του. Τότε ακούσθηκε μια φωνή από τον ουρανό που έλεγε: «Μη φοβάσαι Γεώργιε, γιατί εγώ είμαι μαζί σου» και αμέσως ένας άγγελος ελευθέρωσε τον άγιο, αφού τον έλυσε από τον τροχό και θεράπευσε όλο το καταπληγμένο σώμα του.

Ο Γεώργιος αφού απέκτησε το θαυμάσιο παράστημά του και με αγγελικόν όψη παρουσιάστηκε στο Διοκλητιανό που με άλλους είχε πάει να κάνη θυσία. Μόλις τον είδαν, έμειναν όλοι έκθαμβοι και απορημένοι. Μάλιστα μερικοί ισχυρίζοντο ότι είναι κάποιος που του μοιάζει, και άλλοι ότι είναι φάντασμα. Όπως εσχολίαζαν το γεγονός εμφανίσθηκαν μπροστά στο βασιλιά δύο από τους αξιωματικούς του, ο Πρωτολέων και ο Ανατόλιος με χίλιους στρατιώτες και ωμολόγησαν την πίστι τους στον Χριστό. Ο Διοκλητιανός θύμωσε τόσο που έγινε έξαλλος και διέταξε να τους σκοτώσουν, πράγμα που έγινε. Έπειτα διέταξε να γεμίσουν αμέσως ένα λάκκον με ασβέστη και νερό και να ρίξουν μέσα τον Γεώργιον και να τον αφήσουν τρεις ημέρες και τρεις νύκτες, έτσι που να διαλυθούν και αυτά τα κόκκαλά του.

Οι δήμιοι πράγματι έρριξαν τον Άγιο στο ζεματιστό ασβέστη και έκλεισαν και το στόμιο του λάκκου. Ύστερα από τρεις ημέρες ο Διοκλητιανός έστειλε στρατιώτες ν' ανοίξουν τον λάκκο, οπότε βρήκαν τον Άγιον Γεώργιον όρθιον μέσα στον ασβέστη και προσευχόταν. Το γεγονός εντυπωσίασε και προκάλεσε θαυμασμό και ενθουσιασμό στο λαό που εφώναζε ότι «ο Θεός του Γεωργίου είναι Μεγάλος». Και ο Διοκλητιανός ζήτησε εξηγήσεις από τον Γεώργιον, πού έμαθε τις μαντικές τέχνες και πώς τις χρησιμοποιεί. Ο Γεώργιος τότε του απάντησε ότι ήταν τα γεγονότα αποτελέσματα της Θείας Χάριτος και Δυνάμεως και όχι έργα μαγείας και γοητείας.

Ο Διοκλητιανός ωργισμένος διέταξε να του φορέσουν πυρακτωμένα παπούτσια με σιδερένια καρφιά και να τον εξαναγκάζουν να περιπατή. Και ο άγιος προσευχόταν και περιπατούσε χωρίς να πάθη τίποτα. Πάλιν διέταξε να τον φυλακίσουν και σκέφθηκε να συγκαλέση τους άρχοντες, για να συσκεφθούν τι έπρεπε να κάμουν στον Γεώργιον. Και αφού τον έδειραν τόσον πολύ με μαστίγια και κατεπλήγωσαν ολόκληρο το σώμα του αγίου, τον παρουσίασαν στον Διοκλητιανό, ο οποίος έμεινε έκπληκτος βλέποντας τον Γεώργιον να λάμπη σαν Άγγελος. Σκέφθηκε λοιπόν, ότι αυτό το φαινόμενο γίνεται με τις μαγείες. Γι' αυτό κάλεσε τον μάγον Αθανάσιον, για να λύση τα μάγια του Γεωργίου.

Μένει αβλαβής απ' το δηλητήριο

Ήλθε πράγματι ο μάγος Αθανάσιος και κρατούσε στα χέρια του δυο πήλινα αγγεία, στα οποία υπήρχε δηλητήριο. Μάλιστα στο πρώτον υπήρχε το δηλητήριο που αν το έπινε κανείς θα τρελαινόταν και στο δεύτερο, τέτοιο, ώστε πίνοντάς το να πεθάνη.

Πράγματι ωδήγησαν τον άγιο στο Διοκλητιανό και στον μάγο Αθανάσιον. Ο βασιλεύς διέταξε να του δώσουν να πιη το πρώτον δηλητήριο. Και ο άγιος χωρίς δισταγμό ήπια το δηλητήριο του πρώτου δοχείου αφού προηγουμένως προσευχήθηκε λέγοντας «Κύριε Ιησού Χριστέ ο Θεός ημών, ο ειπών καν θανάσιμόν τε πίωσιν ου μη αυτούς βλάβη θαυμάστωσον νυν τα ελέη σου». Και δεν έπαθε τίποτα απολύτως.

Μόλις είδαν ότι δεν έπαθε τίποτα, ο βασιλεύς διέταξε να του δώση ο μάγος και το δεύτερον το θανάσιμον. Το ήπια και αυτό χωρίς να πάθη το παραμικρό. Τότε όλοι έμειναν έκπληκτοι μόλις είδαν το θαύμα αυτό. Ο Διοκλητιανός εξακολουθούσε να επιμένη ότι για να μην πεθάνη ο Γεώργιος είχε δικά του μάγια. Ο μάγος Αθανάσιος που ήξερε πόσο δραστικά ήταν τα δηλητήρια που έδωσε στον Άγιο Γεώργιο αφού εγονάτισε μπροστά στον μάρτυρα ωμολόγησε την Πίστιν του στον Αληθινόν Θεόν. Τότε ο Διοκλητιανός διέταξε και εφόνευσαν τον Αθανάσιον αμέσως. Εκείνη την στιγμή έφθασε και η γυναίκα του Διοκλητιανού Αλεξάνδρα, η οποία ωμολόγησε την πίστιν της στον Αληθινόν Θεόν. Και ο σκληρός και άκαρδος Διοκλητιανός διέταξε να την φυλακίσουν και την επομένη να της κόψουν το κεφάλι. Η Αλεξάνδρα ενώ προσευχόταν στην φυλακή παρέδωσε την ψυχή της στα χέρια του Θεού.

Μαρτυρικόν τέλος του Μεγαλομάρτυρος

Ο άγιος Γεώργιος κλείσθηκε στην φυλακή και την νύκτα είδε στο όνειρό του τον Χριστόν, ο οποίος του ανήγγειλε ότι θα πάρη τον στέφανον του μαρτυρίου και θα αξιωθή της αιώνιου ζωής. Σαν εξημέρωσε διατάχθηκαν οι στρατιώτες να παρουσιάσουν μπροστά του τον άγιον. Πράγματι ο Άγιος Γεώργιος εβάδιζε γεμάτος χαρά προς τον βασιλέα, επειδή προγνώριζε ότι έφθασε το τέλος του. Μόλις λοιπόν τον αντίκρουσε ο Διοκλητιανός του πρότεινε να πάνε στο ναό του Απόλλωνος για να θυσιάση στο είδωλόν του. Αφού μπήκε ο Γεώργιος στο ναό εσήκωσε το χέρι του και αφού έκανε το σημείο του σταυρού διέταξε το είδωλον να πέση. Αμέσως το είδωλον έπεσε και κομματιάσθηκε. Ο ιερέας των ειδώλων και ο λαός τόνον πολύ εθύμωσαν που φώναζαν στον Βασιλέα να θανατώση τον Γεώργιον. Ο Διοκλητιανός εξέδωκε τότε διαταγήν, και ο δήμιος του απέκοψε την κεφαλήν.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

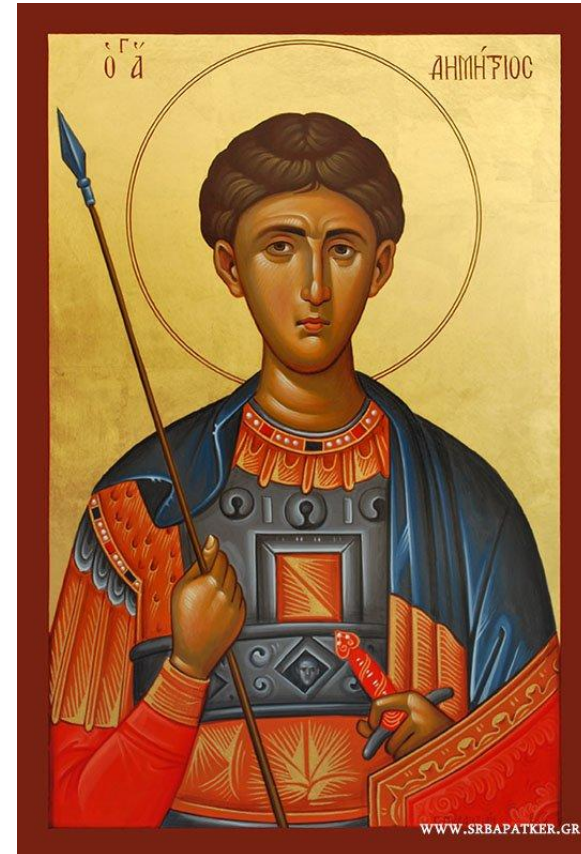
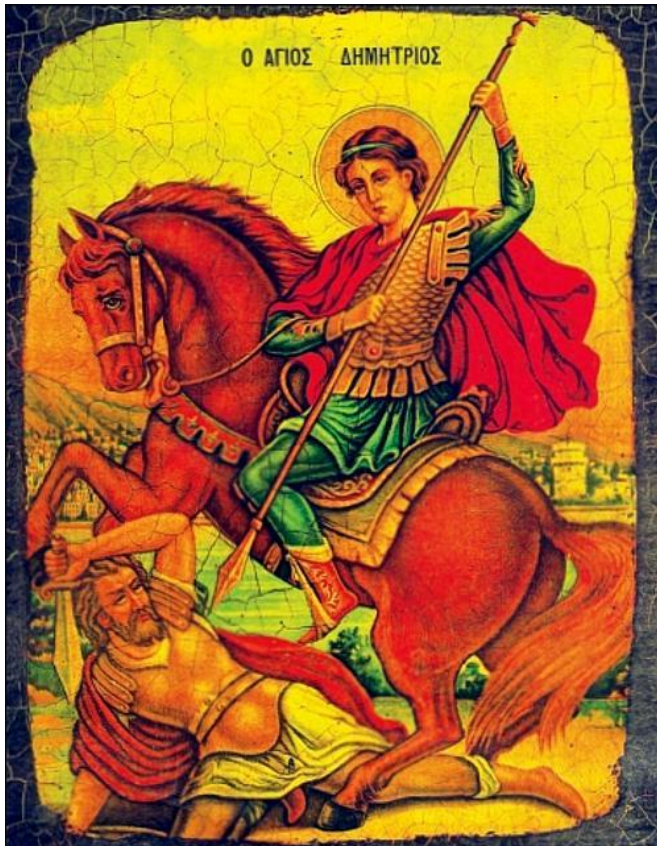
<https://www.impantokratoros.gr/agios-georgios.el.aspx>

[Ορθόδοξος Συναξαριστής](#)

[PeristeriNews.gr](#)

Η ΟΜΑΔΑ
ΚΡΥΣΤΑΛΛΗ Π.
ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΥΔΗ Α.
ΚΑΡΑΧΡΥΣΑΦΗ Γ.
ΜΑΚΡΗΣ Χ.

Ο ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Ο Άγιος Δημήτριος (280 - 306) είναι άγιος της Ορθόδοξης και της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας και πολιούχος της Θεσσαλονίκης.

Σύμφωνα με τα αγιολογικά κείμενα, ο Δημήτριος έζησε και μαρτύρησε στη Θεσσαλονίκη επί Διοκλητιανού. Η ιστορικότητα του προσώπου και του μαρτυρίου του Αγίου Δημητρίου έχει αμφισβητηθεί στη νεώτερη εποχή. Για τις απαρχές και την προέλευση της λατρείας του έχουν διατυπωθεί διάφορες θεωρίες.

Σημαντικό κέντρο της λατρείας του είναι η Θεσσαλονίκη, όπου τιμάται από την πρωτοχριστιανική περίοδο και έχει ανεγερθεί βασιλική προς τιμήν του.

Είναι ένας από τους λαοφιλέστερους αγίους της Ορθόδοξης Εκκλησίας, που εορτάζει τη μνήμη του στις 26 Οκτωβρίου.

ΜΑΡΤΥΡΙΟ

Ο Άγιος Δημήτριος μαρτύρησε επί Διοκλητιανού (284-305 μ.Χ.) όταν με την παρακίνηση του Γαλέριου έλαβε χώρα ο πιο σκληρός διωγμός των Χριστιανών στη Ρωμαϊκή αυτοκρατορία. Στρατιώτες του Γαλέριου συνέλαβαν τον «μακαριότατο Δημήτριο εκ γένους των περιδόξων» με την κατηγορία ότι συμμετείχε ενεργά στις χριστιανικές συγκεντρώσεις. Ο Δημήτριος προσευχόταν στις συγκεντρώσεις στη Χαλκευτική στοά και ενίσχυε τους οικονομικά ανήμπορους συμπολίτες του. Δημώδες μεταβυζαντινό κείμενο για το «Μαρτύριον του Αγίου Ενδόξου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου του Μυροβλήτου» περιγράφει τη βαθιά θρησκευτική κατάνυξη που επικρατούσε στο ακροατήριο του Δημητρίου.

Οι «Δημεγέρτες» πρόδωσαν τον Δημήτριο στο Γαλέριο ο οποίος διέταξε να συλληφθεί και να κλειστεί στις υπόγειες «καμάρες» παρά του σταδίου που γειτόνευε με το δημόσιο λουτρό. Σύμφωνα με τα αγιολογικά κείμενα ο Δημήτριος κρατήθηκε έγκλειστος «περί τῶν καμίνων καμάρας», δηλαδή στα προπνιγεία του ρωμαϊκού λουτρού. Από το χώρο των φυλακών ο Δημήτριος εμψύχωσε το φίλο του Νέστορα. Όταν πληροφορήθηκε ότι ο Νέστορας ήταν μαθητής του Δημητρίου, διέταξε να φέρουν τον Δημήτριο μπροστά του για να αποκηρύξει την πίστη του. Τελικά ο Δημήτριος, με διαταγή του Γαλέριου, θανατώθηκε στις υπόγειες φυλακές πιθανότατα το 306 μ.Χ. Μετά τον θάνατό του, πιστοί τον έθαψαν την ίδια νύχτα πρόχειρα στον ίδιο χώρο, όπου αργότερα κτίστηκε ένας «οικίσκος» που κατεδαφίσθηκε από τον Λεόντιο για την ανέγερση της βασιλικής.

ΠΟΛΙΟΥΧΟΣ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Στην Ορθόδοξη εκκλησία η αγιοκατάταξη είναι συνήθως μια διαδικασία που αφορμάται από την απόδοση τιμών σε κάποιον ως άγιο από τους πιστούς, ενώ η εκκλησιαστική διοίκηση μιας τοπικής εκκλησίας απλώς την επικυρώνει μέσω της συμπερίληψης της μνήμης του αγίου στο εκκλησιαστικό ημερολόγιο.

Καθώς στη Βυζαντινή αυτοκρατορία δεν υπήρχε συστηματική διαδικασία αγιοκατάταξης μέχρι τον 13ο αιώνα δεν υπάρχουν στοιχεία για κάποια επισκοπική απόφαση για την αγιοκατάταξη του Δημητρίου. Η θεώρησή του μάρτυρα ως Αγίου εδραιώθηκε και διατηρήθηκε κατά τους πρωτοχριστιανικούς και μεσαιωνικούς χρόνους μέσα από την ύπαρξη σημείων της αγιότητας και της μεσιτείας του στο Θεό, δηλαδή, την εικονογράφηση του, την υμνογραφία και τη ναοδομία προς τιμήν του και, κυρίως, τα αγιολογικά κείμενα που διηγούνται το βίο και τα θαύματά του.

Κατά την αγιολογική παράδοση, ο Άγιος Δημήτριος τάφηκε στον ίδιο χώρο όπου τον 5ο αι. μ.Χ. χτίστηκε μεγαλοπρεπής ναός, ο οποίος μετά από καταστροφές και αλλαγές αποτελεί το σημερινό Ιερό Ναό του Αγίου Δημητρίου. Ο ναός του Αγίου Δημητρίου στη Θεσσαλονίκη ήταν ένα από τα σημαντικότερα προσκυνήματα στη Βυζαντινή αυτοκρατορία και η προσκύνηση του αγίου στη Θεσσαλονίκη συνεχίζεται από την πρωτοχριστιανική περίοδο έως και σήμερα. Το υπόγειο λουτρό διατηρήθηκε και διασκευάστηκε σε κρύπτη. Ο Άγιος Δημήτριος έγινε ο φύλακας και προστάτης της Θεσσαλονίκης. Το όνομα «Μυροβλύτης» του δόθηκε από το μύρο που αναβλύζει από τον τάφο του. Πολυάριθμες είναι οι απεικονίσεις του Αγίου Δημητρίου σε χειρόγραφα, φορητές εικόνες και τοιχογραφίες με σκηνές από το βίο, το μαρτύριο και τα θαύματά του.

Έως και τα μέσα του 20ου αιώνα οι νομάδες ποιμένες της ελληνικής υπαίθρου, όπως οι Βλάχοι και οι Σαρακατσάνοι, ως και τις οροσειρές της Ροδόπης και του Πιρίν στη σημερινή Βουλγαρία, όριζαν τις εποχικές μετακινήσεις των ποιμνίων τους το φθινόπωρο και την άνοιξη με βάση τη γιορτή του Αγίου Δημητρίου και του Αγίου Γεωργίου αντίστοιχα.

Ο άγιος Δημήτριος είναι ένας από τους πιο λαοφιλείς αγίους για τους ελληνορθόδοξους και σλαβορθόδοξους Χριστιανούς. Η μνήμη του Αγίου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου του Μυροβλήτου εορτάζεται από την Ορθόδοξη Εκκλησία την 26η Οκτωβρίου.

Εκτός από τη Θεσσαλονίκη, τιμάται ως πολιούχος άγιος και σε άλλες πόλεις, όπως η Χρυσούπολη, η Ελασσόνα, η Ναύπακτος, η Κηφισιά, ο Κολινδρός, η Σιάτιστα κ.ά.

Βιβλιογραφία: Βικιπαίδεια

Την εργασία επιμελήθηκαν οι μαθήτριες της πρώτης ομάδας:

Ελευθερία Αντωνακοπούλου

Κωνσταντίνα Μαχαίρα

Ελευθερία Εμμανουήλ

Σωτηρία Σαλαμανάκη

Ελευθερία Γιανέλη

Τα θαύματα του αγίου Δημητρίου.

Project: Άγιος Δημήτριος και Άγιος Γεώργιος.

Έτος: 2017-18

Μαθητές: Νικολέττα Γκουβέρου, Δήμητρα Γκουβέρου,
Αθανασία Βαλασίδου, Παύλος Τζεϊρανίδης, Δημήτρης
Καρακαντίδης

Ο Άγιος Δημήτριος ο Μυροβλήτης.

Ήταν 26 Οκτωβρίου 1987. Ώρα περασμένες δέκα το βράδυ. Η Θεσσαλονίκη γιόρταζε την μνήμη της αθλήσεως του πολιούχου της Αγίου Δημητρίου καθώς και τα ελευθέρια της από την περίπου πεντακοσίων ετών κατά την δυναστεία των Οθωμανών. Ο ναός του Αγίου Δημητρίου με ανοιχτές τις πόρτες δεχόταν τους νυχτερινούς προσκυνητές, που γονάτιζαν μπροστά στην ασημένια λάρνακα με τα άγια λείψανα του Μυροβλύτου. Την ώρα εκείνη δεν θα ήταν περισσότεροι από τριάντα με σαράντα άνθρωποι στον ναό. Μια ομήγυρης περίπου δέκα γυναικών, μπροστά στην λάρνακα, έψελνε την παράκληση του Αγίου. Μοναδικός κληρικός που παρευρισκόταν, ο νεαρός και ο πρόσφατα χειροτονηθείς διάκονος του ιερού ναού μαζί με την διακόνισσα-σύζυγό του. Ο τότε προϊστάμενος του ναού τους είχε παραγγείλει να βρίσκονται εκεί και να τον περιμένουν.

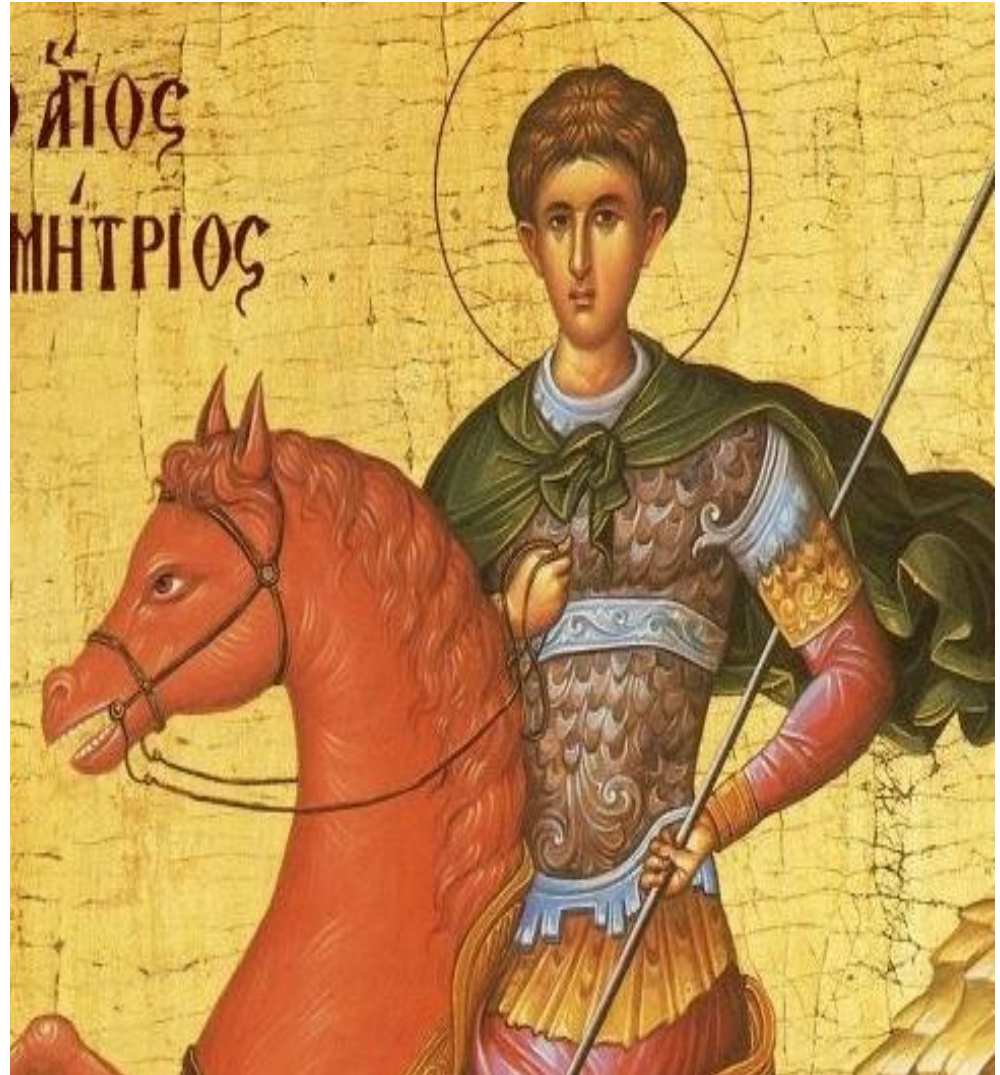
Ξαφνικά, οι γυναίκες που έψελναν την παράκληση άρχισαν να φωνάζουν! Ο διάκονος έτρεξε κοντά τους και αυτές, με ανάμικτα συναισθήματα, του έδειξαν την λάρνακα! Ήταν λουσμένη κυριολεκτικά με ένα ελαιώδους συστάσεως μύρο. Ο διάκονος για μια στιγμή σάστισε: "ο Άγιος μυροβλύζει!" Χωρίς να αμφιβάλλει καθόλου για το θαύμα, και ευρισκόμενος σε μια

Τα λείψανα και το μύρο.

Ο Άγιος Δημήτριος πάνω σε κόκκινο άλογο.

Το θαύμα που έγινε τον Οκτώβριο του 1207 έξω από τα τείχη της Θεσσαλονίκης. Ο τσάρος των Βουλγάρων Ιωαννίτζης φονεύτηκε κατά την παράδοση από τον άγιο Δημήτριο, όταν εκείνος πολιορκούσε τη Θεσσαλονίκη. Στο πρόσωπο του αγίου Δημητρίου η Θεσσαλονίκη βλέπει πάντοτε τον προστάτη της, το στήριγμά της. Δίκαια παρατηρήθηκε, πως από

Βιβλιογραφία:

- <http://poimin.gr/thavma-tis-mirovlisis-tou-agiou-dimitriou/> (23/4/2018)
- <http://www.dogma.gr/diafora/agios-dimitrios-giati-parousiazetai-kavalaris-se-kokkino-alogo/41123/> (23/4/2018)
- <http://www.romfea.gr/epikairoτητα-xronika/18043-zontano-thauma-to-muro-tou-agiou-dimitriou-foto> (23/4/18)